

Бр. 1509
УД
Б89

Марина Брацун

Mare amoris

Морю, з любов'ю

49
52

Б887

Марина Браццло

Mare amoris
Морю, з любов'ю

лірика

Бр1502

α

Запоріжжя
Дике Поле

2011

Запорізька обласна
бібліотека
ім. О.М.Горького

РЕЗЕРВНО

ББК 84(4=Укр)6-5
УДК 81.161.2-1
Б 87

Марина Брацило

Б 87   *Magis amogis* (Морю, з любов'ю): Поетична збірка. – Запоріжжя: Дике Поле, 2011. – 44 с.
ISBN 978-966-2994-73-5

У своїй новій книжці – «*Magis amogis*» (Морю, з любов'ю) – Марина Брацило ніби відається на волю однієї зі стихій. Усі вірші цієї збірки сповнені моря – такого різного, мінливого й незбагненого. І недаремно воно часто буває суголосним з найнепередбачуванішим із людських почуттів... Тож пропонуємо читачу разом з автором помандрувати до моря, вдихнути солоний вітер і, можливо, знайти серед переплетіння слів щось своє, особисте. Приємного прочитання, цікавої подорожі!

ББК 84(4=Укр)6-5
УДК 81.161.2-1

ISBN 978-966-2994-73-5

© Марина Брацило, 2011
© Дике Поле,
оформлення, 2011

*Моєму Морю,
без якого мене немає*

Заходити в море — ніби розпочинати кохатися:

воно цілує по черзі кожен міліметр шкіри аж до кінчиків пальців,

воно оксамитово пестить ступні і врешті обіймає — ніжно й водночас сильно: не втечеш.

Воно приймає в себе й починає гойдати, наслухуючи ритм: вгору-вниз, вдих-видих...

аж допоки ви не зливаєтеся в одне заобрійне, неозоре все.

Перевертаєшся на спину. Примружуєшся і, всією шкірою відчуваючи його, раптом усвідомлюєш:

вдих — вгору — видих — вниз — вдих — вгору...

Ваше спільне дихання підносить і жбурляє вниз. Вдих — нагору, у небо, видих — вниз, углиб.

Але ритм завжди той самий. Головне, щоб дихання залишалось рівним. Бо це — не мета, не засіб і не спосіб. Це і є буття як воно є. дихання-в-собі.

І тільки твій подих спрямовує тебе вгору —
вниз. І знову. І ще. І завжди. Це — закон.

Дихати глибоко — перебувати посеред
шторму. Дихати ледь чутно, мов у сні, — при-
колисувати пульс свого буття.

Перевертаєшся, припадаєш до нього облич-
чям, затамовуєш подих.

І усвідомлюєш: ритм завжди лишається той
самий.

Хвиля — набігає — нагору, хвиля — відхо-
дить — вниз.

Головне — вчасно вдихнути, аби не втратити
відчуття себе.

Адже це так легко: підкоритися, розчинити-
ся, вколисатися і залишитися лише відголоском
гойдання хвиль.

Але, кохаючись, варто лишатися вдвох, вар-
то триматися спільно віднайдених переплітань
ритмів і подихів.

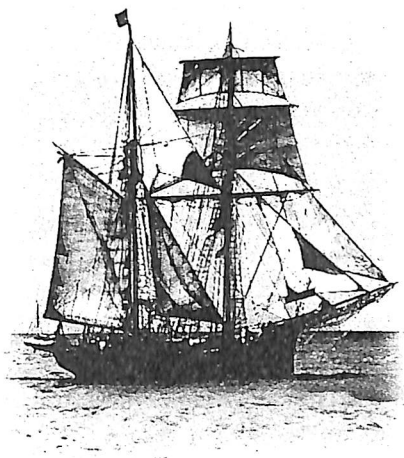
І відчувати солоною шкірою навіть на від-
стані серце — биття — пульс:

вдих — вгору — видих — вниз — вдих — вгору...

Пообіцяй мені завжди лишати на березі
місце для наших слідів, моє серце-у-хвилі!

3.08.08

Сліди
золотих каравел

шторм

ген, зелене вітрило на лимонному обрії,
там — висока зоря коле небо кутами...
народи мене знову, земле, о мамо!
народи з твого лона, пусти з вітрами —
я іще повернуся. очима недобрими
позирають на мене пурпурні хмари —
на червоному небі криваві виблиски.
не боїшся? я знаю: нам більше не виплисти:
розлетілися вже і відлуння і виляски
золотого, мов грім громовержця, удару.
я цілую піняві вуста океанові,
я шалію від крику його легіонів!
обривають вітри чайок зболені грона
і червоний пісок перелічують наново.
і над всім цим — багряного сонця вогонь!
хто стежки зневажає — не піде по обраній.
мертва чайка вже більше не буде хороброю...
ген, зелене вітрило на лимонному обрії —
от і все що зосталось від серця мого.

Певно тому, що я не змагаюся з вітром,
Він мене любить — більше за всіх птахів.
Він дозволяє брати його палітру
З фарбами листя, світла... Неспішний хід
Скоро мене поверне туди, у гавань
Всіх мореплавців, що знають шляхи вітрів.
Лиш домалюю сухі тонкостеблі трави —
Згадку про землю. Спрагу. І схил гори.

Гавань чекає. В'язкішають рухи пензля.
Вітер зітхає — десь поруч. У снах вітрил.
Дякую, вітре. У мене немає претензій.
Гарний фінал безперечно цікавої гри.
Висохне фарба. Пейзаж посміхнеться хитро:
От і самотність. Безрідність. Колишній дім...
Мабуть, тому я й не буду змагатися з вітром —
Є і нема куди мчати наввиперед з ним.

Між нами – вітри і вітрила,
Між нами – морок і море.
Всі проти. І за – лиш зорі,
Щоб ти називав мене – «мила».

А зорі ті так далеко,
А в небі – джерельна туга...
Сьогодні уперше хуга
Кружляла, мов пір'я лелеки,
В шаленому танці сніжинки.

Ти вернеш з далекого краю
І, може, уже не впізнаєш
Чужої далекої жінки.

Їй рідними вже не стануть
Всі вежі старого міста.
Минуло вже років двісті
З дня ваших розмов останніх.

Змінилося все – так треба.
Та в час народження ранку
Шматочком вітрил фіранка
Шепоче мені про тебе.

Юркові Волощаку,
титцю, мореплавцю і другу

I.

Ти іншій написав. Але — мені.
Чи то — обом. Чи то — собі у безвість.
Ти тонеш у солоному вині
Посеред хвиль на ступленому лезі

Загубленої скіпки корабля.
Для тебе ми — єдині, наче Янус,
Та це лише на відстані. Поглянь:
З наближенням ілюзія розтане —

І ляжуть кілометри межі нас,
Від веж старих — до степової цноти.
Ви будете удвох. А я — одна.
Але ніхто із нас не буде проти.

Лише тоді зануришся у жах,
Як захід кров розіллє по канапі...
І до німого скрику буде жаль
Єдиної, розділеної навпіл.

Ти навіть сам не знаєш, що така —
На відстані — любов — не панацея:
Вона тебе на березі чека,
А я — твоя сирена, Одіссею.

Прикутий, мов до щогли, до вини
Обов'язком із присмаком цикути,
Ти молишся, щоб ми були одним —
І знаєш, що цього не може бути.

II.

Мальта: пірати — лицарі,
а може, і навпаки.
Хочу квиління нице
пити з твоєї руки.

Спогад про берег Ереба...
хвилі... Пелопонес...
Напіврозіп'яте небо
тримає Південний хрест.

Обрій зеленоспинний,
сни, уривки жадань.

Біле мереживо піни
в коси мої опада.

Мальта: пірат чи лицар?
Може, обоє — встик.
Хай мені море сниться,
як напророчував ти.

Вежі... костели... Боїми —
сон чи реалія? Де?
Попід і понад тобою
тіло моє молоде.

І коли волю примарну
славиш, мов п'яний вар'ят,
Друже! Не думай *de mare**,
щоб не згадалася — я.

* *про море*

*Каравела**І. Пісня вірності*

*Олександрю Лазутіну,
капітану-стерновому*

Чуєш, вітровію, напинай вітрила:
Завтра в невідоме линуть нашим снам.
Любоньки, не плачте — з нами Божа сила.
Землі — для корони. Слава — морякам.

Хай нас не згадають в сутичках історій,
Та монахи чорні прорікали нам:
В сильних та відважних зріє поклик моря.
Землі — для корони, слава — морякам.

Нас несуть у безвість паруси та весла.
Щастя чи загибель ми зустрінем там?
Але все, що знайдем, Бог поділить чесно:
Землі — для корони, слава — морякам.

Залишились вдома дівчина і мати,
Та до сліз пекучих байдуже вікам.

Не стогни ж-бо, вітре, будем здобувати
Землі — для корони, славу — морякам.

...На найвищій вежі відлунали дзвони,
І роки з безсмертя визбирали хлам:
Землі ті далекі втратила корона,
Та навік лишилась слава морякам.

II. Колумб

Розпустили крила каравели,
Наче білі птахи на воді.
Хай нам вітер рівну путь простелить,
Щоб здійснити мрії молоді.

Перемога вища над утому.
Що там обрій синій простеля?
Як же сильно кличе невідома,
Але вже укохана земля!

Поклик цей перемагає пам'ять,
Що додому вперто поверта.
В серці закарбовано: «Есраїа»,
Але вперто стулено вуста.

Стулено — немовби зацікавлені.
А ще — живе у забутті
Генуя — будинки і вітрила,
Молодість і мрії золоті.

Проповзли — бо хто від серця вільний? —
І солоно з хвилями змілились
Дві сльози — не слабкість і безсилля,
А останній спогад про «колись».

Лиш на мить спинився, нерухомо
Слухаючи відгук давніх слав,
І ступив на землю невідому,
Наче шлях в безсмертя відшукав.

III. Старий капітан

Я сьогодні на заході бачив світання,
Хоч і кажуть: в минуле

нема вороття.

Ген, далеко за обрієм зникло останнє,
Найсильніше кохання сумного життя.

Білим птахом майнуло в солоні обійми.
Знов будитимуть хвилі давні мрії і сни,
Але доля змагається з нами постійно,
Тож життям моїм більше не стануть вони.

І тепер як би сильно не кликало море, —
Лише чайка за мене над ним прокричить...
А на «Санта-Марію» чекають простори.
Їй навряд чи наснитися невблаганна мить,

Коли море намарне тягтиме долоні,
Марно битиме в берег і гукатиме в путь...
І останні невисохлі краплі солоні,
Наче сльози, по щоглі повільно сповзуть.

VI. Дружина моряка

Як безупинно

котяться хвилі.

Щастя у безвість

вітер несе.

Що тобі, вітре,

сльози безсилі? —

Слава Іспанії

понад усе.

Разом всі рани,

доти неznані

В серці відкрились

словом одним:

Син мій, зілївши

біль від прощання,

Марить далеким

світом чужим.

Він не шукає

щастя без моря —

В місті цім завжди
                                права своя:
Та, що колись
                                покохає на горе,
Буде на березі скніти,
                                як я.

Стануть порожніми
                                ранки і ночі,
Вкриють волосся
                                піна і сіль.
Чуєте? — Море
                                стиха шепоче:
«Слава Іспанії
                                вища, ніж біль».

150.2

Запорізька обласна
бібліотека
ім. О.М.Горького

Тужавіє туга,
мов вітер перед дощем.
Зав'язано туго
всі мушлі, насипані вщерть
Пісками прощання,
зітханнями й запахом трав...
І це — не востаннє,
бо, звісно, ніхто не вмирав.

Лиш падала піна
і море вгризалось в слід.
Не треба опиній
ні обрію, ані землі.
Рубцями на водах —
сліди золотих каравел.
Дарма, що відходять —
тужавіє туга, живе,

Видзвонює тихо
пір'їнами вмерлих вітрил,
Збирає до крихти
всі звуки і всі кольори
По зблиску, по ноті
збирає — бо рани ятрьть —
Та туга, що потім
вивільнює з мушель моря.

13.07.06

Море
на березі сну

мармур розпечений
  пахне морем
материкове місто
  солонцює гарячим вітром
і утамовує спрагу
  кока-колою лайт
кожна сходинка приречено
  марить Пелопонесом
солоні сниться Родосом
нервово здригає шкірою
  в передчутті різця
човгають стоптані туфлі
  шльопки і одноразові
капці
і ненароджені лінії
  тупо ниють
  мов заліковані рани
спиваючи запах моря
з розпечених сходів
материкового міста

В місті солоно темним вулицям.
Місто чує: відлунням раю.
Море горнеться, море тулиться,
Притискається, припадає.

Небо латано-перелатано.
Сонце в мушельці калатає.
Так беззатишно, так беззатінно,
Так беззахисно висихаю.

Синь емальова, краплі-ласощі
З шкіри злизуєш — обіцяєш.
Море-ласиця, море ластиться,
Море ласує камінцями.

Що ж, автобуси із валізами.
Море ніжно — відлунням раю —
Мушлі знизує, сльози злизує
І безболісно розчиняє.

4.09.08

гойдаючись на хвилях забуваєш
(на... мить...)
все що сплело мереживо уявлень
(тсс... цить...)
уже бракує урвища чи краю
(ось... так...)
твое обличчя скапує у траві:
врос-

тай

вростає у хвилю
вцвітає у плюскіт
шукає у мушлях
рожевих перлів
нарешті — вільна
солонь-

уста:

не ждеш... не мусиш...
сліди... зітерлись...
вітер
сюди зазирає
на мить прозору
світло
у синіх хвилях
не помирає

як і зорі
тому гойдайся
і сні пісками
пустель холодних
у синю тайстру:
піщинка... камінь...
мінливі стебла
лісів підводних
і так допоки
останню краплю
не звіє вітер
не вип'є суша
не стане кроків
а просто раптом
минання світу
втече у мушлю...
так гойдаючись
ти забуваєш
ім'я і подих
слова і рухи
тепер ти знаєш
що так буває
тому не слухай
пісень китів

і плачу дельфінів
плюскоту хвиль
вітру у мушлі...
взявши усе
до останньої тіні
море всотає
й оплаче душу
бо...

гойдаючись...

ти...

забуваєш...

20.04.05

MARINA

I

перебираючи камінці
серед піни
завмираєш тривожно
сонце лежить на руці
плодом прозріння
гнівом Божим
пахне гріхом пісок
тугою — вітер
спогадом — море
ти, відганяючи сон,
застигаючи світлом,
наростаючи хором,
поволі втрачаєш грані,
відчуваючи дотик
сонце тримаючи на руці,
мариш пізнанням,
наче чотки,
перебираючи камінці

II

Такі тривожні білі баранці...
У надрах мушлі зроджується вітер.
Наворожило небо по руці
Багато моря і багато світла.

Цього шляху глибока бірюза
Мені заборгувала сліз і солі.
І пахнуть повертаннями назад
Простягнені долоні виднокола.

III

День прошепоче дурницю на вушко.
Тінь моїх кроків ляже в траві.
Я, наче равлик, сховаюсь у мушлю
Подихом вітру і спогадом хвиль.

Все буде добре — і завтра, й позавтра.
З тисячі згадок — загубиш одну:
Як ти вподобав дитячу забавку —
Слухати море на березі сну.

Тексти — немов приреченість.
Хоч занотуй начорно:
Жінка, що пахне печивом.
Хлопець, що пахне морем.

П'ять насінин розлузано.
Пахне пісок травою.
Дядечко з кукурудзою.
Тітонька з пахлавою.

Сонце торкнеться даху ще,
Поки ж — гасають босо
Ці полуденні пахощі:
Риба і абрикоси.

Переплетуться змушено
І усміхнуться сонно...
Море в прикрасі з мушельок
Бачить у снах мусони.

Тягнеться пляж до вечора.
Дня золоті зажинки.
І доїдають печиво
Хлопець, оса і жінка.

Де ми, може, й понині говорим,
Де розсипано всі камінці,
Я виходила з мушлями з моря:
По прибою у кожній руці.

Попри все, що стеблинами – в Лету,
Ти ще можеш – пісок не добіг –
Чути кроки мого силуету,
Що минають назустріч тобі.

Чуєш ти, та не бачиш, не бачиш
В'язь арабську, легку і стрімку
Шепотінь, золотих і гарячих,
Мов монети в нагрітім піску.

Так – щоніч: золотаве на чорнім
Де ворожать вітри по щоці.
Де колись я виходила з моря
Із прибоем у кожній руці.

Ти — усвідомлення літа.
Нарешті. У серпні.
Між оксамитових хвиль
у долонях піску.
Хочеш побачити,
як зупиняється серце,
Як завмирає
коштовністю
на ланцюжку?

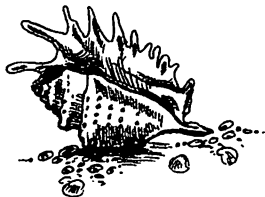
Знаючи: ось
мій віднайдений
сонячний безмір.
Міцно тримаючись
ритму і музики хвиль.
Не полишаючи мрій
цей набіло розпечений безум
Врешті приборкати
огиром в дикій траві.

Ти — усвідомлення.
Думка і слово — пізніше.
Ти відміряєш світання
цілунками сонць.

Те, що залишиться
або в собі нас залишить —
Врешті і є:
озаріння — прозоріння — пісок.

А поміж тим —
павутинки серпневого світу,
Бризки і спалахи,
яблука і виноград.
І неможливість не хвилі,
а берег зловити,
Щоб уклонитись —
тобі. І осіннім дарам.

3.08.08

Коли я знову впадаю в тебе —
Я майже річка. Я спів і щебет.
Я божевільним тремтливим соло
Видобуваю із горла голос.

Я завжди вміла тебе послухать:
Забудь навідріг, що в горлі сухо.
Знайдеться жменя легкого сміху.
Забудь навідруб, що в грудях тихо.

Забудь, що в звуках живе тривалість.
Я завжди вміла. Я забуваю —
Легка. Закохана. Вічно юна...
Чиє відлуння? Твоє — відлуння?

Так не хотілося — саме цієї ночі
Вірити в сни, що птахами ячать в мені.
Снилося: разом. І навіть не дивимось в очі.
Море — безмежне, а тупцяєм на міліні.

Пальцям твоїм було без моїх так вільно
Перебирати вервиці сонних днів.
Погляд байдужий. Шкіра, що пахне сіллю.
Низки далеких іншоміських вогнів.

Все мені снилося: нас мовби хто зурочив.
По нескінченній — наснилось — бредем косі...
Я пам'ятаю присмак цієї ночі —
Присмак, гіркий, мов засохла на шкірі сіль.

Серпень 2007

Болю білого хочеш — наново?
Вітер муляє. І пісок.
Лиш на відстані тихо танемо
Тихо тонемо в унісон.

Знаю: лічено, перелічено.
Знаю: зморено — відпочить.
Будем вічністю, просто вічністю.
Будем зорями уночі.

Але — сонячно. Там, де боляче,
Ми зуміємо перейти
І по поперек. І по горлечко.
За три відстані від мети.

Серпень 2008

А дістатися берега,
  певно що, — зась.
Хоч пуститися берега —
  легко, як стій.
Пальці тихо летять
  по низах, по низах,
Офіруючи звук
  самоті, самоті.

Понадштильна печаль,
  безкінечний акорд
Раптом вибухнуть зблиском
  і кануть за край...
Я не буду рости
  у мінор, у мінор,
Лиш не-звуком мене
  не карай, не карай.

Я пристану на все,
  хай вирує гроза
І корчує прибій
  золоті валуни,
Тільки берега — знаєш —
  дістатися зась,
Не порвавши до крові —
  об пальці — струни.

13.07.06

Перелічи всі кроки — донесхочу.
Перебуди всіх півнів до пори.
А хто що хоче, хто чого не хоче, —
Про те уже ні з ким не говори.

Твоїх бажань студена ополонка
Вже точно не принада. І відтак
Порветься знову — там і справді тонко.
Там — лише засіб. Та чи є — мета.

Мовчиш? Мовчи! Мовчання — річ уперта.
В нім існувати — учта для ченців.
Є день і смерть. Але немає смерті.
В руді тремтливій — море, камінці...

Лише — мовчи. Не можеш — то і годі
Мовчати, говорити, відлітати.
Данина вітру. Морю. І свободі.
А день уже на північ поверта.

Я пробую на смак свій темний жаль:
Солоний. Як і цей легенький вітер.
...Було у мене сім міхів бажань,
Дбайливо поназбираних до літа —

Від спокою до шалу і жаги,
Від зустрічі до тихого прощання...
У морі повно Курячих Богів,
Отих, що вміють сповнювати бажання.

Вони до рук пригорнуться мені
В годину надвечірньої утоми
В один із безтурботних теплих днів,
Настояних на сляві золотому.

Принаймні, так здавалося тоді,
В найперший ранок, літеплом залитий.
Безмежжя снилось вітру і воді...
Поглянула — а вже й немає літа.

На шкірі — сіль. І сонце на руці.
Цілунок вітерця. Легка тривога...
Я марно, марно серед камінців
Вишукувала Курячого Бога.

Так і буде. Розумієш? Пам'ять
Колеться, немов уламки мушель.
Набіга прибоєм: з нами? з нами!
Отже, пам'ятати мусиш? мушу!

Це легке тривожне шепотіння —
Замість слів. Реальності на грані.
В білій піні. В білій-білій піні —
Наших кроків тепле проминання.

Наших тіней видовжені стебла,
Певно, так і лишаться в алеї —
Там, де ми підгледіли, як небо
Потайки цілується з землею.

7.08.07

Бути – це просто. Докупоньки тулиться
Все, що було, і усе, що минулося.
Бути – це просто. Так тихо, негамірно
Кожну піщинку тримати у пам'яті.
Поміж минаннями, поміж безсоннями –
Все, що палає і що захолонуло.
Все, що вціловано, все, що вколисано...
Оберігати цей світ, наче писанку.
Світ, де були у щемкому полоні ми,
Подихом гріти і гріти долонями.
Світ, де по лезу, де наче на вістрі ми,
Оберігати. І навіть – на відстані.
Де поміж днями, леткими й картатими,
Бути – це просто. А ти – пам'ятатимеш?

І до прощання — маленький крочок.
Мовчи. Тримайся. Дивися в очі:
Ще не смуток — лиш тінь печалі.
Не варто знати, що буде далі.
І вуст торкати буденним жартом
Тобі не варто. Мені не варто.
Прибій крізь пальці втікає біло.
Прибою зовсім немає діла,
Що в цьому морі — таким безкраїм —
Тебе немає. Мене немає.
Цього мовчання п'ємо хвилини:
Тобі краплину. Мені краплину.
Так, мовби більше цілого неба
Тобі не треба. Мені не треба.
Вже вкотре — вкотре! І знову — знову —
Є біль і ніжність. Немає слова.
Приймає море в струмкі тенета
Мою монету. Твою монету.
Відтак лишилось — дивитись в очі.
І до прощання — маленький крочок.

14.08.07

Нема. Не треба. Бачиш? Все так просто,
Немовби їсти синій виноград,
Немов переживать хворобу росту,
Де все — вперед, і хоч би крок — назад.

Нема. Не треба. Вихололі сходи.
Докір сумління — може, восени.
А на тепер — наворожить погоди,
В яку немає жодної вини.

І так — летиш. Тепла — легенькі схили.
Вогню й роси — та не для боязких.
І ти не схибив. І ніхто не схибив.
І не навчився їстоньки з руки.

Відтак — вогонь, що стерпить і закреслить,
І море, що і дасть, і відбере...
І лиш триває безсумління чесне
Та перше листя падає з дерев.

Серпень 2008

Я залатаю пустку
Спогадом і чеканням.
Море мене відпустить,
Як відпускає камінь.

Як відпускає мушлі
І кольорові скельця:
Пустить – але не душу.
Душі живуть у шельфі.

Душі – немов дельфіни:
Берег – і вже по тому
Тільки мережка піни,
Біла на золотому.

Вервицю днів до червня
Перенизати мушу...
Море мене поверне.
Як повертає мушлі.

2.09.08

Зміст

Моєму Морю, без якого мене немає . . .	3
Сліди золотих каравел	5
шторм	6
Певно тому, що я не змагаюся з вітром	7
Між нами – вітри і вітрила	8
Ти інший написав. Але – мені	9
Мальта: пірати – лицарі	10
Каравела	12
Пісня вірності	12
Колумб	13
Старий капітан	15
Дружина моряка	16
Тужавіє тут, мов вітер перед дощем	18
Море на березі сну	19
мармур розпечений пахне морем	20
В місті солоно темним вулицям	21
гойдаючись на хвилях забуваєш	22

MARINA	25
пебираючи камінці.....	25
Такі тривожні білі баранці.....	26
День прошепоче дурницю на вушко.....	26
Тексти – немов приреченість.....	27
Де ми, може, й понині говорим.....	28
Ти – усвідомлення літа.....	29
Те, що залишиться.....	30
Коли я знову впадаю в тебе.....	31
Так не хотілося – саме цієї ночі.....	32
Болю білого хочеш – наново?.....	33
А дістатися берега, певно що, – зась.....	34
Перелічи всі кроки – донесхочу.....	35
Я пробую на смак свій темний жаль.....	36
Так і буде. Розумієш? Пам'ять.....	37
Бути – це просто. Докупоньки тулиться.....	38
І до прощання – маленький крочок.....	39
Нема. Не треба. Бачиш? Все так просто.....	40
Я залатаю пустку.....	41

500
Літературно-художнє видання

Марина Брацило

Mare Amoris
(Морю, з любов'ю)

Літературний редактор	О. М. Лазутін
Художній редактор	І. В. Князєв
Дизайнер	Л. В. Харламова
Технічний редактор	Л. А. Рябоконь
Коректор	Н. О. Нестренко

Формат 70x90/32.

Папір офсетний. Гарнітура Лазурського.
Друк різнографічний. Наклад 1000 прим.

Видавництво «Дике Поле»
Україна, 69063, м. Запоріжжя, вул. Чекиста, 31-А.
Тел.: (061) 213-75-95; 213-75-05.
Вид. ліц. 33 № 004 от 23.08.2001 р.

Мала щастя народитися в 1976 р. в Запоріжжі і бути аборигенкою легендарної Хортиці.

У ранньому дитинстві захворіла на тексти, хвороба триває понині. У проміжках між написанням шедеврів і просто поезій устигла закінчити дитячий садочок, школу, університет (ЗДУ) та аспірантуру.

Існую між Києвом, Запоріжжям та махновським степом.

Активно переймаюся нав'язуванням своїх текстів своїй-таки гітарі.

У реальності читача існую п'ятьма збірками текстів — «Хортицькі дзвони» (1995), «Благовіст» (1996), «Мелодія вічних прощань» (1997), «Сонцетяжіння» (2001) та «Чотири пори любові» (2006). Зупинятися не збираюся, бо — не жадібна і охоче ділюся думками та відчуттями.

Саморекламу вважаю смішною, а зоряну хворобу — не обов'язковою.

Кумирів серед живих класиків не маю, проте поважаю мужність бути талановитим.

Усе решта — тексти.

Sapienti sat.